

29 octombrie – 4 noiembrie

De ce suferință?

Textul de memorat: „*Fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut?*” (Iov 4:17)

Săptămâna trecută, am încercat să ne punem, pe cât posibil, în situația lui Iov. De fapt, nici nu ar fi trebuit să ne fie prea greu pentru că toți am trecut prin suferință, toți am avut momente în care ne-am simțit într-o anumită măsură copleșiți de o suferință care părea că nu are sens și sigur ni s-a părut nedreaptă.

Este bine să păstrăm această perspectivă și în restul studiului din acest trimestru, însă este necesar să aflăm și perspectiva altor persoane implicate, în special pe cea a bărbaților care vin să plângă și să sufere împreună cu Iov.

Și, iarăși, n-ar trebui să ne fie greu să ne punem în postura lor! Cine dintre noi n-a întâlnit oameni care sufereau? Cine n-a încercat să-i consoleze pe alții în durerea sau pierderea suferită? Cine nu știe cât e de complicat să găsești cuvintele potrivite pe care să le spui celor a căror durere îți străpunge inima?

Cartea lui Iov dedică cel mai mare spațiu dialogului dintre Iov și acești bărbați care depun eforturi să-și explice un lucru aparent inexplicabil: nesfârșitul cortegiu de suferințe și tragedii umane într-o lume creată de un Dumnezeu iubitor, puternic și milos.

Duminică, 30 octombrie – Marile întrebări

Cea mai mare parte a acțiunii din cartea lui Iov se petrece în primele două capitole. Aici, vâlul dintre cer și pământ este dat la o parte și ni se permite să întrezărim un aspect al realității la care, altfel, n-am avea acces. Oricât de departe ne-ar ajuta să pătrundem în univers, telescopul nu ne va dezvălui niciodată realitatea descoperită în această carte scrisă acum câteva mii de ani, cel mai probabil într-un deșert din Arabia Saudită de astăzi. De asemenea, ea ne arată cât de strânsă este legătura dintre locul unde se află Dumnezeu și îngerii și lumea noastră, locul în care trăim noi.

După aceste prime două capitole, cartea ne prezintă dialogul dintre Iov și alți câțiva bărbați, care ajung să abordeze marile probleme ale vieții: teologie, durere, filosofie, credință, viață și moarte.

Și de ce nu, dată fiind situația lui Iov? De multe ori, ne lăsăm prinși în vârtoarea treburilor mărunte ale vieții și uităm ce contează cu adevărat. Catastrofele, fie că le suferim noi, fie că le suferă alții, au darul de a ne scoate din letargia spirituală și de a ne determina să ne punem întrebări importante.

1. Citește Psalmii 119:65-72. Ce ne spune psalmistul aici?

Psalmistul a reușit să vadă binele rezultat din încercările prin care a trecut. Uneori, odată cu încercările primim binecuvântări neașteptate, prin faptul că fie ne duc înapoi la Domnul, fie ne duc pentru prima oară la El. Cine n-a auzit despre oameni care, ajunși într-un punct critic, s-au întors la Dumnezeu ori I s-au predat Lui pentru prima dată? Uneori încercările, oricât de înfiorătoare și de tragice ar fi, pot avea un scop bun pe care, cu timpul, îl vom înțelege. Totuși, alteori, ele par arbitrar și lipsite de sens.

Ți-ai luat timp să te gândești la necazurile pe care le-ai suferit și să identifice lucrurile bune care au venit apoi din ele? Ce faci cu necazurile din care n-a ieșit nimic bun?

Luni, 31 octombrie – „Care nevinovat a pierit?”

2. Citește Iov 2:11-13. Cum vedeau acești oameni situația în care se afla prietenul lor?

Când au aflat ce i s-a întâmplat lui Iov, oamenii aceștia „s-au sfătuit” (Iov 2:11), adică au făcut planuri, să plece împreună la el ca să-l vadă. Versetele acestea ne transmit ideea că ei au fost tulburați profund de ceea ce au văzut și că i s-au alăturat în jalea lui.

Textul ne spune că s-au așezat lângă el în tăcere, fără să scoată o vorbă. Și, pe bună dreptate, ce ar fi putut să-i spună într-o astfel de situație? Totuși, după ce Iov a deschis dialogul, spunându-și păsul, au avut și ei destule de spus.

3. Citește Iov 4:1-11. În esență, ce susține Elifaz aici?

Atitudinea lui Elifaz ar putea fi dată ca exemplu negativ într-o carte despre consilierea oamenilor îndurerați, într-un capitol introductiv cu titlul „Ce să nu-i spui unui om în suferință”. Și totuși, acestor oameni le este milă de Iov, dar mila lor merge doar până la un punct. Se pare că pentru Elifaz puritatea teologică conta mai mult decât consolarea cuiva în necaz. Numai așa ne putem explica faptul că se duce la sărmanul Iov și-i spune fără menajamente: *Ei bine, cred că îți meriți soarta, fiindcă Dumnezeu este drept și numai oamenii răi au parte de astfel de suferințe!*

Chiar dacă cineva ar fi putut să creadă că aceasta era situația lui Iov, la ce bun să-i spună? Să presupunem că un șofer vitezoman produce un accident de circulație și își pierde soția și copiii. Cum ar fi să se ducă cineva la el și să-i spună direct: Dumnezeu te-a pedepsit pentru că ai circulat cu viteză! Problema lui Elifaz nu este în primul rând concepția lui despre Dumnezeu, care este discutabilă, ci insensibilitatea cu care se poartă față de Iov în suferința lui.

Gândește-te la o situație când ai trecut printr-un necaz. Ce ți-au spus oamenii în dorința lor de a te consola? Cum ți-au spus acele vorbe? Ce lecții învățate în acea ocazie te pot ajuta să ai o atitudine potrivită când vine rândul tău să consolezi pe altcineva?

Marți, 1 noiembrie – Omul și Cel ce l-a făcut

Elifaz n-ar avea prea multe șanse să câștige vreun premiu pentru diplomatie. El începe să-l mustre pe Iov, zicându-i că, atât timp cât i-a mers bine, a putut să-i îndrume pe alții și să-i încurajeze, dar că, acum, când a dat de greu, se tulbură. De ce să se tulbure? Dumnezeu este drept, așa că necazul care vine peste noi este ceea ce merităm.

4. Ce alt argument îi aduce Elifaz lui Iov? Iov 4:12-21

Multe lucruri interesante ar fi de studiat aici, dar remarcăm faptul că acești oameni care au trăit înainte să fi venit la existență poporul evreu aveau o idee despre natura și caracterul Dumnezeului adevărat. Cartea lui Iov este o dovadă că și alți oameni, în afară de patriarhi și cei care urmau să formeze poporul Israel, dețineau unele cunoștințe despre Domnul. Îl vedem aici pe Elifaz ridicându-se practic în apărarea lui Dumnezeu.

Ceea ce spune el că a auzit în „vedeniile de noapte” constituie în general o teologie foarte sănătoasă (Psalmii 103:14; Isaia 64:7; Romani 3:19,20). Este adevărat că noi, oamenii, suntem din țărână, suntem trecători și putem fi zdrobiți ca un vierme. Și cine dintre noi este fără vină înaintea lui Dumnezeu (în NIV, „mai drept, mai neprihănit decât Dumnezeu”)?

Pe de altă parte însă, el se exprimă în clișee și este în afara subiectului. Problema nu era dacă Iov era fără vină înaintea lui Dumnezeu (mai drept decât El). Iov n-a pus în discuție acest lucru. N-a făcut decât să spună cât de nefericit se simțea, cât de mare îi era durerea și nu să susțină că ar fi fără vină înaintea lui Dumnezeu sau să se compare cu El.

Elifaz îi interpretează cuvintele greșit. Raționamentul lui este acesta: dacă Dumnezeu este drept și dacă cei răi au parte de lucruri rele, atunci Iov trebuie să fi făcut ceva rău ca să fie pedepsit așa. Prin urmare, Iov nu avea de ce să se lamenteze. Gata să-L apere pe Dumnezeu, Elifaz începe să-i facă morală lui Iov. Pentru aceasta aduce ca argument înțelepciunea populară și, în plus, revelația supranaturală pe care o primise personal. Un singur

lucru îi putem reproșa: n-a înțeles despre ce era vorba!

Cum ar trebui să ne susținem un punct de vedere (chiar dacă e corect)?

Miercuri, 2 noiembrie – „Nenorocirea nu răsare din țărână”

În capitolul 5, Elifaz își prezintă în continuare punctul de vedere, reluând, în mare parte, ce a spus deja în capitolul anterior: numai celor răi li se întâmplă lucruri rele. Gândește-te cum trebuie să se fi simțit Iov în timp ce-l asculta, deși știa că n-avea cum să fie așa și că nu merita să aibă acea soartă!

Există totuși o problemă: nu tot ce spune Elifaz este greșit. Din contră, multe dintre ideile pe care le expune se regăsesc în alte părți ale Scripturii.

5. În ce măsură confirmă următoarele texte ideile prezentate în Iov 5?

Psalzii 37:10

Proverbele 26:2

Luca 1:52

1 Corinteni 3:19

Psalzii 34:6

Evrei 12:5

Osea 6:1

Psalzii 33:19

Joi, 3 noiembrie – Graba de a judeca

Elifaz are în mare parte dreptate, în sensul că multe dintre ideile pe care le prezintă sunt valide și aveau să fie exprimate ulterior în Biblie. Și totuși ceva nu este în regulă. Problema nu ține în primul rând de ce spune, ci de contextul în care spune aceste lucruri. Pur și simplu, adevărurile pe care le rostește nu sunt valabile în situația lui Iov! (Vezi studiul de săptămâna viitoare.)

Noi trăim într-o lume complicată. Când întâlnim o situație de genul acesta, suntem tentați să înșirăm tot felul de clișee, ba chiar să amintim câteva texte biblice pe care le considerăm potrivite. Citește, te rog, paragraful următor din cartea *Educație* de Ellen G. White: „Cel mai clar adevăr din Biblie este acela că ceea ce facem este rezultatul a ceea ce suntem. Nicio altă afirmație nu este făcută într-o manieră mai clară. În mare măsură, experiențele vieții sunt rodul propriilor gânduri și fapte.” - ed. 2012, p. 152

Este un adevăr profund și important. Dar ce om de bună credință poate să se ducă la cineva în suferință și să-i spună că paragraful acesta i se potrivește? (Din păcate, unii pot!) Ar fi mult mai bine să se ia seama următorul sfat al aceleiași autoare: „Mulți cred că ei reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, în timp ce eșuează total în reprezentarea blândeții și marii Sale iubiri. Adesea, cei pe care ei îi întâmpină cu rigiditate și severitate se află sub presiunea ispitei. Satana se luptă cu aceste suflete, iar cuvintele dure, lipsite de simpatie, le descurajează și le fac să cadă pradă puterii ispititorului.” - *Divina vindecare*, ed. 2014, p. 147

În cazul lui Iov, ca și în cazul altora, existau multe aspecte despre care Elifaz și ceilalți nu știau nimic. Graba lui Elifaz de a judeca, chiar dacă teologia lui era corectă, nu a fost atitudinea cea mai potrivită, date fiind circumstanțele.

6. Cum ar trebui să punem problema atunci când considerăm că o persoană a comis un păcat? Matei

7:1,2; Romani 2:1-3; 1 Corinteni 4:5.

Chiar dacă ar fi avut dreptate, în sensul că Iov și-ar fi atras singur această suferință, Elifaz n-a procedat înțelept și nu a ales momentul potrivit. Iov este un simbol al nostru, al tuturor, fiindcă toți suntem prinși în marea luptă și avem de suferit. Toți trecem prin momente în care avem nevoie de înțelegere și de milă, nu de morală. Sigur, există un timp și un loc potrivit și pentru morală, dar cu siguranță nu atunci când omul stă pe un morman de cenușă, când viața lui este distrusă, când copiii lui sunt morți și el este plin de bube!

Vineri, 4 noiembrie – Un gând de încheiere

După cum am văzut, lui Elifaz îi era totuși milă de Iov. Considerând însă că era necesar să apere caracterul lui Dumnezeu, a lăsat mila pe planul al doilea. Dacă Iov avea parte de această suferință teribilă și dacă Dumnezeu este drept, însemna că Iov făcuse ceva ca să merite pedeapsa. Dumnezeu Și-a împlinit dreptatea, a conchis el. Iov n-avea de ce să se plângă.

Desigur, Dumnezeu e drept. Dar aceasta nu înseamnă în mod automat că vom și vedea dreptatea Lui împlinindu-se în fiecare situație, în lumea aceasta căzută. Realitatea este că nu vedem aceasta. Dreptatea și judecata vor fi aduse la împlinire, dar nu neapărat acum (Apocalipsa 20:12). A trăi prin credință înseamnă și a avea încredere că Dumnezeu va face în cele din urmă dreptate.

Întâlnim atitudinea lui Elifaz și la unii cărturari și farisei față de Isus. În zelul lor de a-și apăra credința, ei s-au mâniat pe Domnul Sabatului din cauza vindecărilor făcute de El (vezi Matei 12) și n-au mai fost capabili să se bucure de vindecarea bolnavilor și de ușurarea suferinței. Principiul din cuvintele adresate lor este valabil pentru toți cei ce îl iubesc pe Dumnezeu și sunt geloși pentru El: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23:23).

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Iov 32-38

1. De ce s-a mâniat Elihu pe Iov și pe prietenii lui?
2. Despre cine credea Elihu că vor fi de acord cu părerea lui despre Iov?
3. Cu ce anume compara Elihu norii?
4. Cine a vorbit despre „frânghiile” Orionului?

Calea către Hristos, capitolul 10

5. Când se va dezvolta puterea intelectuală?